

Praha-Žižkov, 27. 3. 2022
P. Jareš

Pozvání pro žíznivé **J 7,37-39**

Potřebujeme zakoušet Boží přítomnost v našich každodenních životech. Tak lze vysvětlit žízeň, o které tu mluví Pán Ježíš. Naší základní životní potřebou je osobně znát a poznávat Boha. Potřebujeme znát živého Boha, který je s námi ve všech situacích. Živého Boha, který nám naslouchá, mluví k nám, jedná v našich životech, vede nás, posiluje, chrání. Živého Boha, který nás miluje a má s námi soucit. Potřebujeme ho znát jako někoho, s kým máme blízký vztah. Ve svých žalmech David mluví o tom, že žízní po Bohu (Ž 42,3; 63,2; 143,6). V jednom žalmu vyznává: „ *Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?* “ (Ž 42,3 ČEP) Máme - li uprostřed našich všedních dnů jevit známky onoho nevšedního života věčného, pak nám nepostačí pouhá znalost informací o Bohu. Nepostačí nám pouze teoretické znalosti z Bible, z křesťanských knih, nebo z toho, co jsme někde slyšeli v kázání. Potřebujeme Boha poznávat osobně. Osobně zakoušet jeho přítomnost, jeho lásku. Ve své modlitbě k Otci Pán Ježíš řekl: „ *A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.* “ (J 17,3 ČEP) Mnohdy si uvědomujeme, že nám jako křesťanům a jako sborům jaksi chybí síla a svěžest. Naší lásce chybí neohroženost. Našemu svědectví o Kristu přesvědčivost. Zjištěné nedostatky řešíme různými způsoby. Musíme si však otevřeně říct, že pokud jsme duchovně dehydratovaní (odvodnění), nedostaneme se v našich pokusech o nápravu daleko. K tělesným příznakům dehydratace patří například únava a ospalost, bolest hlavy, svalové křeče, podrážděnost nebo zmatenost. Je to smutný obraz něčeho, co se s námi může dít i na duchovní rovině. Jak by křesťané v takovém stavu mohli docílit něčeho zásadního ve prospěch Božího království? K hojnému životu zkrátka potřebujeme živého Boha. A právě k němu nám Pán Ježíš otevřel cestu.

Pán Ježíš Kristus je ten, kdo naši žízeň po živém Bohu dokáže utišit. Činí to tak, že nám dává Ducha svatého. Právě Duch svatý je tou živou vodou. Svou výzvu všem žíznícím pronesl Pán Ježíš v poslední den podzimního svátku stánků. Tento svátek připomínal pobývání Izraele v poušti a také to, jak Bůh o svůj lid v poušti pečoval (Lv 23,33-36.39-43; Dt 16,13-15). Nejenže jej sytil manou, ale dával mu také vodu ze skály (Ex 17,1-7; Nu 20,1-13). Byla to rovněž slavnost dokončení žní. Úroda by samozřejmě nebyla možná bez pravidelných dešťů (srov. Za 14,16-19). Ke svátku stánků patřil zvláštní obřad čerpání a vylévání vody. Během svátku byl vodou naplňován zlatý džbán, který odnášeli do chrámu a tam vodu vylévali před Hospodinem. Izraelité na základě prorockých slibů čekali od Hospodina vylití vod, tedy Božího ducha. Například v Izajášovi máme slib: „ *Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi. Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své požehnání na ty, kteří z tebe vzejdou.* “ (Iz

44,3 ČEP) Pán Ježíš tu tedy mluví v souvislosti rozmanitých narážek na vodu. Jasně ukazuje, že On sám je naplněním prorockých nadějí na vylití Ducha svatého. Nepotřebuje posílat lidi k Bohu, ale jako Boží Syn je zve sám k sobě. A ujišťuje je, že z nitra toho, kdo v něho věří, poplynou proudy (dosl. „řeky“, Ř. POTAMOI, v. 38) vody živé. Tyto řeky plynou z věřícího směrem ven k ostatním lidem, kteří se z nich mohou napít a osvěžit se z nich. Neděje se tedy pouze to, že svou žízeň uhašuje jednotlivý věřící. Jeho prostřednictvím se mohou této živé vody napít i další lidé a skrze ně pak zase další. V takovém člověku se lidé mohou setkat s živým Bohem, s Pánem Ježíšem Kristem. Jan vysvětluje, že Pán Ježíš mluvil o Duchu, kterého měli přijmout ti, kdo v Krista uvěří. My už žijeme v době po oslavení Pána Ježíše, tedy v době po jeho smrti, vzkříšení a nanebevstoupení. A protože Pán Ježíš už byl oslaven, byl už také dán Duch svatý. To se stalo v den Letnic, když sestoupil na první učedníky (Sk 2,1-13). Z Boží strany je tedy o dostatek vody postaráno. Nemusíme už umírat žízní po Bohu.

Na nás je, abychom k Pánu Ježíši přišli a napili se. Naší odpovědností je, abychom před ním otevřeli celý náš život včetně svých „třináctých komnat“. Naším úkolem je, abychom v něho věřili jako v Božího Syna, který má moc nás zachránit ze všeho zlého, zejména z našeho odcizení od Boha. Mnozí z nás už k Pánu Ježíši přišli a napili se. Pán Ježíš nás napojil Duchem svatým a dal nám poznat Boží lásku (Ř 5,5). Stali jsme se Božími dětmi. Snadno se ale může stát, že i jako Boží děti začneme být znovu vyprahlí a žízniví. Náš každodenní kontakt s Bohem se někde nějak naruší, už si s Bohem nejsme tak blízcí jako dřív. Možná si i nadále pravidelně čteme z Bible a modlíme se, ale už v tom není ten život. Nepřestali jsme být Božími dětmi. Ani to neznamená, že nemáme Ducha svatého. Jen jsme možná přestali k Pánu Ježíši přicházet s tou prvotní otevřeností a prostou vírou. Jsme sice stále křesťané, ale zároveň jsme zamotáni do všelijakých problémů, často do všelijakých zpackaných vztahů. Máme obtížené svědomí, pocity viny, různá stará zranění. K Pánu Ježíši ale potřebujeme přicházet neustále (1P 2,4) a neponechávat si ve svých životech oblasti, o kterých s ním nechceme mluvit. Někdy s ním o nich nemluvíme proto, že nechceme, aby on nám do nich mluvil. Někdy se možná bojíme, že by nás kvůli našim selháním už nepřijal. A snad nám dokonce chybí i víra, že by si Pán Ježíš s těmi bolavými věcmi našich životů dokázal poradit. On nás ale k sobě přesto stále volá: „*Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!*“ (J 7,37 ČEP) Jak dnes na jeho pozvání odpovíme?